

De brokstukken van een huwelijk

Scènes uit een huwelijk (Ingmar Bergman), Toneelgroep Amsterdam. Regie: Ivo van Hove. Met o.a. Roeland Fernhout, Renée Fokker, Hugo Koolschijn, Hadewych Minis. Tournee t/m 23 april.

Door Roos Tesselaar

AMSTERDAM - Het beroemde relatiedrama *Scènes uit een huwelijk* van de Zweed Ingmar Bergman is herkenbaar, maar bij Toneelgroep Amsterdam vooral heftig. Met dank aan regisseur Ivo van Hove die dit 6-delige stappenplan 'hoe sloop ik mijn huwelijk?' onder handen nam. Het resultaat: opgewonden gekreun, schreeuwende rode hoofden, woeste verwijten en worstelingen waarbij ledematen over de toneelvloer schuren en kelen bijna worden dichtgeknepen. Aangezien het publiek rondom deze boksring zit, moet het oppassen geen mep te krijgen.

Dat is nog eens knokken voor je

relatie. Alleen een beetje laat: de scheidingspapieren van Johan en Marianne liggen op tafel; hij (eeuwige egoïst) heeft zijn groene blaadje al op en zij (zó zorgzaam dat ze hem hielp inpakken) is ook enkele minnaars verder. Pas nu zien de ex-geliefden de pijnlijke waarheid, waarvoor ze al die jaren hun ogen hebben gesloten.

De twee dachten nog wel zo'n perfect huwelijk te hebben. Ze maakten toch nooit ruzie? Nou dan! En het was toch volkomen logisch dat na al die jaren tussen de lakens geen vuurwerk meer knalde. Hoe kon hun ideaalbeeld zo aan diggelen vallen, hoe kon de boel zó escaleren dat het soms een genadeloze grap leek.

In Van Hove's regie, die vier lange uren duurt, wordt de toneelbezoeker letterlijk langs de brokstukken geleid. Het in groepen opgesplitste publiek verplaatst zich per scène over het toneel, dat

uit drie kamers bestaat, en krijgt zo steeds een andere fase uit het leven van het stel te zien.

Drie totaal verschillende acteurskoppels vertolken de Johans en Mariannes, wat betrokkenheid bij deze echtelieden moeilijk maakt. Toch zijn deze inkijkjes, de spelers zitten nog net niet bij het publiek op schoot, ingetogen mooi; al verstoort het gegil uit de aangrenzende ruimten de knusse sfeer. Vooral Renée Fokker weet te ontroeren als verlaten vrouw.

Des te groter is de overgang naar het fysieke en verbale slagveld. Waar de stoelen en zweetdruppels je in drievoud om de oren vliegen. Deze trio-trucs, zoals drie scheldende en schreeuwende Mariannes en Johans, zijn even leuk, maar dan wordt de vondst vervelend. Wat nog het ergst is: in deze chaos sneuvelt alles, óók de belangstelling voor dit strijdende stel.